

Piotr Bortkiewicz

Czy jest możliwy dialog z islamem?

Civitas et Lex nr 3 (11), 47-57

2016

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

VARIA

PIOTR BORTKIEWICZ

CZY JEST MOŻLIWY DIALOG Z ISLAMEM?

1. Wstęp

Islam opiera się na wierze w Allaha, jedynego prawdziwego Boga, i na świadectwie życia ostatniego z proroków Mahometa. Koran jest świętą księgą islamu. Według muzułmanów Koran jest objawiony przez Allaha, ponieważ są tam słowa Boga skierowane do wierzących. Anioł Gabriel przyniósł Koran i wręczył go bożemu posłańcowi Mahometowi. Prorok jest narzędziem Allaha, wybranym, aby objawiać Słowo Boże, jego księgę, literę i ducha oraz zawartości Koranu, które są boskie. Islam jest religią, w której liczą się przede wszystkim zewnętrzne czyny. Można być zbawionym tylko i wyłącznie poprzez czyny, głównie zaś dzięki zbrojnemu dżihadowi. Po śmierci anioł waży na szali zawartość dobrych i złych czynów. Te, których będzie więcej, decydują o wieczności w niebie lub piekle. Jedynym gwarantem zbawienia jest zabijanie niewiernych. Każdy, kto zginie w świętej wojnie (dżihadzie), od razu idzie do nieba, gdzie będą czekać na niego siedemdziesiąt dwie dziewice. Allah kocha tych, którzy ciężko walczą dla niego w bitwach i najazdach¹. Na początku, gdy prorok mieszkał w Mekce, muzułmanie musieli się modlić w kierunku Jerozolimy². Nie było określonej liczby modlitw w ciągu dnia. Opuszczenie jednej³ sprawiało, że muzułmanin stawał się apostatą, za co groziła kara, którą mogła być nawet śmierć przez ucięcie głowy nożem. Dopiero później pojawił się obowiązek pielgrzymki do Mekki (hadżdż)⁴. Ten obowiązek pojawił się w dziewiątym roku pobytu proroka w Medynie. Mahomet ustalił pięć filarów islamu: wyznanie wiary, modlitwa, jałmużna, post, pielgrzymka do Mekki.

Celem artykułu jest przebadanie nauki i dogmatyki islamu pod kątem dialogu i przebaczenia, a przede wszystkim udzielenie odpowiedzi na pytanie: czy jest możliwy dialog z islamem? Zgodnie z definicją zawartą *Encyklopedii PWN* przez dialog powszechnie rozumie się ustną lub spisana wymianę zdań, myśli, poglądów, argumentów, dokonującą się pomiędzy osobami lub w świadomości

PIOTR BORTKIEWICZ, student Wyższego Seminarium Duchownego w Elku; e-mail: calinda5@o2.pl

¹ Koran, sura 8 i 9.

² Obecnie muzułmanie muszą się modlić w kierunku Mekki.

³ Sunnici muszą się modlić pięć razy dziennie, a szyici trzy razy dziennie.

⁴ M.A. Gabriel, *Jezus i Mahomet*, Wyd. Agape, 2013, s. 122.

jednej tylko osoby, mającą na celu poznanie prawdy lub przekazanie jej drugiemu człowiekowi, stworzenie międzypersonalnej więzi lub przestrzeni dla wspólnego działania. Stąd też niezmiernie ważne będzie najpierw prześledzenie nauczania, doktryny i treści Koranu w zakresie dialogu z Innymi, zwłaszcza światem chrześcijańskim. Na koniec natomiast zostaną wyciągnięte wnioski i pewne wskazania natury ogólnej odnośnie do dalszych relacji z islamem. Analiza problemu zostanie przeprowadzona głównie na podstawie Koranu – świętej księgi islamu oraz zbioru hadisów Al-Buhariego.

2. Eschatologia i przebaczenie w islamie

Na temat losu muzułmanina po śmierci w islamie mówi się mało i niezbyt precyzyjnie. Prorok boży nauczał, że każdy po śmierci leży w swoim grobie aż do nadejścia dnia sądu. Jeżeli dany muzułmanin był dobrym uczniem proroka, to jego grób staje się dla niego małym rajem. W przypadku kiedy zmarły był złym wiernym, nienależycie praktykował islam, grób stawał się dla niego miejscem męki⁵. W swoim nauczaniu prorok Mahomet nigdy nie wytłumaczył i nie udzielił informacji, skąd muzułmanin ma wiedzieć, czy po śmierci w grobie zazna raju, czy będzie cierpiał męki. Allah objawił bardzo wiele spraw dotyczących życia na ziemi w porównaniu z tym, co dotyczy spraw pośmiertnych. Sam boży prorok nie był pewny, jaki los czeka go po śmierci. Ilekroć modlił się do Allaha, prosił Boga, by ten wybawił go od cierpienia w grobie⁶. Posłaniec boży twierdził, że zwierzęta słyszą cierpienie zmarłych⁷. Dzień sądu ostatecznego będzie ogłoszony przez dźwięki trąb. Żywi razem ze zmarłymi zostaną przyprowadzeni przez anioły na plac sądu, gdzie Allah osądzi każdego z osobna. Na jednej szali zważy dobre uczynki, a na drugiej złe. Jeżeli przeważą uczynki dobre, wiernego muzułmanina czeka raj, a jeżeli przeważą uczynki złe, taki muzułmanin trafi do piekła. Wszyscy niewierni pójdą do piekła. Szansę zbawienia mają tylko muzułmanie. Żaden mahometanin do dnia sądu nie wie, czy jego życie podobało się Allahowi, czy też nie wzbudził on uznania w oczach Boga. Również Abu Bahar nie był pewien swojego losu po śmierci, obawiał się Allaha. Twierdził, że jeżeli jedną nogą byłby w raju, a drugą jeszcze na ziemi, to nadal by nie ufał Allahowi i jego przebiegłości⁸. Po śmierci muzułmanina wierni muszą zaakceptować każdą decyzję Allaha.

Po 120 dniach od stworzenia człowieka, kiedy przebywa on w łonie matki, Bóg Koranu wysyła swojego anioła, który ma zapisać cztery informacje dotyczące tej osoby: czyny, datę śmierci, środki do życia oraz czy dana osoba będzie zbawiona, czy też zostanie potępiona⁹. Dopiero po zapisaniu tych informacji ciało otrzymu-

⁵ Koran, sura 55, 46–60.

⁶ *Zbiór hadisów Muslima*, ks. 4, nr 1214.

⁷ Tamże.

⁸ M. Haykyl, *Ludzie Mahometa*, Kair 1972.

⁹ *Zbiór hadisów Al-Buhariego*, t. IV, ks. 55, nr 549.

je duszę. Jeżeli ktoś jest zapisany do raju, to przez całe życie może czynić zło, a na koniec jego żywota los przejmie kontrolę nad jego życiem i będzie czynił dobre uczynki i właśnie w ten sposób dostanie się do raju. Jeżeli dana osoba już w łonie matki została skazana na potępienie piekielne, może przez całe życie czynić dobre uczynki, lecz pod koniec życia jej los przejmie kontrolę nad nią i zacznie ona czynić złe uczynki, które zaprowadzą ją do piekła. W islamie dla muzułmanina, który nie zna swojego losu, a pragnie zbawienia, jedyną szansą, która mu to umożliwi, jest walka, zabijanie i śmierć dla Allaha.

Koran został w całości opracowany w latach 646–650 z tekstów, które napisał lub przekazał do zapisania posłaniec boży. Słowo „koran” oznacza ‘recytować’¹⁰. Według nauki islamu Koran jest doskonałym i ostatecznym objawieniem Allaha. Koran składa się ze 114 sur, z czego 90 zostało napisanych w Mekce, zaś 24 w Medynie. Sura to rozdział z 6616 wersetów, 77 943 słów i 338 606 liter arabskich. Według islamu Koranu jest księgą natchnioną i sam w sobie jest cudowny. Koran jest nazywany „matką wszystkich ksiąg”¹¹.

3. Koran, sunny i hadisy

Według objawień prorok pocił się obficie, objawienia doznawał we śnie, od anioła lub aniołów, kiedy był w siódmym niebie i od Allaha, kiedy ten przemawiał do niego spoza zasłony¹². Islam ma jeden dogmat, dotyczy on nieomyślności Koranu.

Po dokładnej analizie Koranu można stwierdzić, że panuje w nim brak spójności, a znaczna jego część została przejęta z judaizmu (np. obmycia rytualne, niejedzenie wieprzowiny, rytualny ubój zwierząt). Nie jest on odwieczny, był tworzony na daną potrzebę Mahometa, a objawienia były znaczeniowe. W Koranie występują słowa obce, powtórzenia oraz błędy merytoryczne. Jedna trzecia tekstu Koranu składa się z powtórzeń, co świadczy o jego słabości literackiej¹³. Zauważa się też niepoprawność gramatyczną oraz osobliwe nauki, np. o siedmiu ziemiach lub o ludziach łamiących żydowski szabat zamieniających się w małpy. Zadziwiające jest, że uświęconym słowem Boga nie jest Koran, lecz hadisy.

Pierwszym odstępca od wiary był Abi-Sorh, pierwszy sekretarz Mahometa, który spisywał Koran. Stwierdził on, że Mahomet dyktował to, co chciał, a nie prawdziwe słowa Allaha. Hadisy i sunny są podrzędne wobec Koranu. Każdy hadis jest opowieścią o życiu Mahometa, zawierającą to, co posłaniec Boży czynił i mówił. Hadisy zawierają wskazania i nauki Mahometa. Najbardziej cenione są dwa opracowania hadisów: hadis Abu Abdullaha Muhammada bin Ismaila Bukhariego (810–870) oraz hadis Słima Musłima (817–875). Sunna

¹⁰ R. Al-Maghribi, *Czy Koran jest słowem Bożym?* Poznań 2011, s. 17.

¹¹ E.M. Caner, *Islam bez zasłony*, Warszawa 2007, s. 73.

¹² Koran, sura 42 i 51; zob. też J. Bielawski, *Tłumaczenie znaczenia Świętego Koranu*, Warszawa 1986.

¹³ R. Al-Maghribi, *Czy Koran jest słowem Bożym*, s. 17.

jest podstawą islamskiego prawa szariatu (arab. – ‘droga do wodopoju’), opisuje praktyki, postępowanie oraz etykę Mahometa, wydarzenia z życia proroka. Sam prorok powiedział, że kto nie przestrzega sunny (tradycji), nie należy do niego i nakazał muzułmanom trzymać się swojej sunny. Praktykowanie islamu jest związane z czynnościami, postawami i postępowaniem. Względy i przychyłność Allaha zyskuje się poprzez wykonywanie czynności fizycznej. W islamie praktycznie nie kładzie się nacisku na pracę wewnętrzną człowieka, nad sobą, nad poznaniem grzechu i na pracę, aby go nie popełniać. Religia islamu ma formę nakazów, za uchybienie któremuś z nich grożą konsekwencje, np. nieuzasadnione opuszczenie modlitwy wyklucza daną osobę z grona wierzących. Przychyłności Allaha nie zdobędzie się poprzez modlitwę. Żeby zyskać uznanie Allaha, trzeba dla niego walczyć.

4. Dżihad i jego realizacja

Słowo „dżihad” oznacza wysiłek, staranie. Dżihad jest obowiązkiem każdego muzułmanina¹⁴. Jest on wezwany do prowadzenia dżihadu zarówno duchowego, jak i fizycznego. Stwierdza to np. sura 2: 217¹⁵, w której Allah mówi do swoich wiernych: „Nakazuję wam walkę”. Dżihad duchowy jest związany z postawą wewnętrzną muzułmanina, co sprowadza się do wypełniania nakazów szariatu. W jednym z hadisów prorok Mahomet ten rodzaj dżihadu nazwał wielkim, choć nazwa może być myląca, gdyż podstawą islamu jest jednak dżihad fizyczny, z którym związane są najważniejsze dla muzułmanów obietnice zbawienia i pozycja w raju. Według Koranu tylko dzięki dżihadowi fizycznemu, zwanemu również świętą wojną, można być pewnym zbawienia. Koran zabrania zabijać cywili, jednak nauka Mahometa wyjaśnia, że żaden niewierny nie może być cywilem, gdyż automatycznie staje się wrogiem islamu, bo odrzuca Allaha. Święta wojna jest dla muzułmanów absolutną koniecznością, ponieważ według islamistów ich bóg musi być czczony na całym świecie. Jest wiele fragmentów w Koranie, mówiących o zwalczaniu niewiernych, np. sura 2: 190: „I walczcie w sposób Boży przeciwko tym, którzy prowadzą walkę przeciwko wam, ale nie dopuszczajcie się grzechu. Zaprawdę Allah nie lubi grzeszników”. Sura 2: 191 kontynuuje: „A zabijajcie tych grzeszników zawsze, gdy ich spotkacie, oraz wypędzajcie ich stamtąd, skąd oni przedtem wypełniali was. Prześladowanie jest bowiem gorsze niż zabijanie [...]. Taka jest odpłata dla niewiernych”. Sura 194 podaje: „I walczcie z nimi aż do czasu, gdy nie będzie już więcej prześladowań, a głoszona będzie jedynie religia Allaha”. Święta wojna nie ma prawa ustać tak długo, jak długo będą na świecie niewierni, a według Koranu cały świat ma należeć do Allaha. Pojawienie się niewiernego na obszarze przebywania muzułmanów wywołuje zamieszanie, ponieważ tam, gdzie są wyznawcy islamu, nie ma prawa funkcjonować inna religia. Chwała należy się tylko Allahowi, a każdy

¹⁴ M.A. Gabriel, *Jezus i Mahomet*, s. 175.

¹⁵ Koran, s. 88.

niewierny musi być wyeliminowany z obrębu islamu. Sura 8: 12–17 podaje, że winę za zabicie niewiernego bierze na siebie Allah: „Bo to jest tak, że to nie muzułmanin zabija niewiernego. Jego rękoma czyni to Allah”.

Oprócz nakazów dotyczących dżihadu zawartych w Koranie, wezwania do świętej wojny można znaleźć również w hadisach. Sam prorok Mahomet w jednym z hadisów powiedział, że najbardziej wartościowym uczynkiem dla muzułmanina jest wierzyć w Allaha i jego posłańca oraz walka w dżihadzie. Hadis Bahariego podaje, że jeżeli przywódca religijny, np. kalif, wezwie do świętej wojny, każdy wierny musi natychmiast na nią wyruszyć¹⁶.

Sura 3: 28 mówi, że muzułmanin nie może przyjaźnić się z niewiernym: „Niech wierzący nie biorą sobie za przyjaciół niewiernych, z pominięciem wiernych. A kto tak czyni, ten nie ma nic wspólnego z Allahem [...]”¹⁷. Ponadto w surze 5: 51 czytamy: „O wy, którzy wierzycie! Nie bierzcie sobie za przyjaciół żydów i chrześcijan”. Każdy wyznawca islamu, który tak postąpi, będzie uznany przez innych muzułmanów za chrześcijanina lub żyda. Co więcej, wyznawca islamu nie ma prawa mieć obrońcy i współpracownika w osobie niewiernego.

Według nauki Mahometa dozwolona jest konwersja tylko w jednym kierunku – na islam, zaś porzucenie islamu karane jest śmiercią. Posłaniec boży szczególnie krytykował chrześcijan i wzywał muzułmanów do nienawiści i wrogości wobec nich. Taka postawa ma trwać aż do momentu sądu ostatecznego. W Koranie jest napisane, że każdy, kto wierzy, że Pan Jezus jest Bogiem, bluźni. Bluźnią również ci wszyscy, którzy twierdzą, że Pan Bóg chrześcijan jest w trzech osobach, a Allah naucza, że wszystkich, którzy w to wierzą, musi spotkać bolesna kara. Ponadto islam wzywa do wyrzucania ludzi księgi z miejsc ich zamieszkania i niszczenia ich domów. Prorok Mahomet w ostatnim kazaniu, które wygłosił, nakazał swoim współwyznawcom wypędzać z Półwyspu Arabskiego wszystkich niewiernych¹⁸. Muzułmanie muszą wiernie naśladować Mahometa na drodze dżihadu. Prorok dał przykład, jak postępować z niewiernymi, a mianowicie wypędził ich z Medyny, a następnie po zdobyciu Mekki również to miasto oczyścił z niewiernych. (Arabia Saudyjska jest tak bardzo wierna nauczaniu proroka Mahometa, że obowiązuje tam całkowity zakaz wstępu niewiernych do Mekki i Medyny).

Nagrody, jaką otrzymuje muzułmanin, który bierze udział w dżihadzie, są zapisane w Koranie i hadisach. Ci wszyscy, którzy walczą na drodze boga, za taką postawę kupują życie wieczne w raju, a każdy święty wojownik, który zabije lub zginie w dżihadzie, otrzyma ogromną nagrodę od Allaha. Kto polegnie w dżihadzie, obiecane ma następujące nagrody: będą mu odpuszczone wszystkie grzechy, a szala, na której będą ważone dobre i złe czyny męczennika, będzie przechylona na jego korzyść, w raju otrzyma specjalne mieszkanie, gdzie jest przygotowana dla niego uroczysta uczta i tam też otrzyma siedemdziesiąt

¹⁶ *Hadisy Bahariego*, w: *Sahih Al-Bahari – zbiór wiarygodnych hadisów Proroka Muhammada*, tłum. P. Ziolkowski, t. 4, ks. 52, nr 42, Wyd. Liga Muzułmańska w RP, 2015.

¹⁷ Koran, sura 3:28.

¹⁸ *Hadisy Bahariego*, t. 5, nr 516.

dwie dziewice i młodych chłopców. Prorok Mahomet opisał raj dla męczennika. Będzie on mieszkał w pałacu w rajszych ogrodach wraz z dziewicami, a w rzekach będzie płynęło mleko, miód i wino. Boży posłaniec dodał, że każdy mężczyzna będzie miał siłę stu mężczyzn, by codziennie mógł odbyć akt seksualny z każdą z dziewic. Wizję raju prorok Mahomet otrzymał, gdy anioł Gabriel zabrał go do siódmego nieba. W islamie, jak wspomniano, tylko święta wojna daje pewność zbawienia wyznawcy tej wiary. Natomiast według tego, co czytamy w jednym z hadisów, ci muzułmanie, którzy nie biorą fizycznego udziału w dżihadzie lub nie wspierają go swoimi wysiłkami ani też finansowo, mają bardzo małe szanse na zbawienie.

Wielu bogatych szejków arabskich ogranicza się do finansowania ugrupowań terrorystycznych, co według tej religii zapewnia im zbawienie. Wszystkie zbrodnie i okrucieństwa, których dopuści się święty wojownik na drodze Allaha, są odbierane przez boga Koranu jako dobre uczynki. Żaden czyn wyrządzony niewiernemu, a popełniony w czasie dżihadu, nie plami sumienia muzułmаниna przed Allahem nawet wtedy, gdy zabije on kobietę lub dziecko. Wszystkie zaś dobre uczynki, których dokona wierny przed świętą wojną, mogą jedynie kompensować grzechy, których wcześniej się dopuścił. Hadisy zachęcają muzułmanów do tego, aby ślubowali swoje życie islamowi i dżihadowi. Jeżeli któryś wyznawca Allaha zostanie obłożony fatwą (kłatwą, którą nakładają duchowni muzułmańscy), może zdjąć ją z siebie samoczynnie poprzez udział w świętej wojnie¹⁹. Prawo islamskie mówi, że jeśli święty wojownik dokona aktu terrorystycznego na obcej ziemi i wróci do swego kraju, nie może być wydany państwu, na terenie którego dopuścił się zbrodni. Według nauczania proroka Mahometa muzułmanie nie są sobie równi – wyżej w hierarchii stoi osoba biorąca udział w dżihadzie niż ta, która jest zaangażowana w zwalczanie niewiernych, a w dziedzinie spokojne i uczciwe życie.

Dla kobiet jedynym dżihadem w islamie jest pielgrzymka (hadżdż) do Mekki, co jest piątym filarem tej wiary. Takie polecenie wydał Mahomet, gdy jego żona Ajsza chciała wziąć udział w świętej wojnie. Według jednego z hadisów, oprócz kobiet w dżihadzie nie mogą fizycznie uczestniczyć niewidomi, niepełnosprawni i kulawi. To nauczanie proroka wskazuje, że w świętej wojnie nie ma miejsca dla niepełnosprawnych, bo dżihad to nie praca wewnętrzna nad samym sobą, lecz fizyczna walka na rzecz Allaha, w której liczy się przede wszystkim sukces. Sam Allah gwarantuje swoim wojownikom nagrody i łupy, które może zabrać pokonanym. Z opisów podanych przez Koran i hadisy wynika wprost, że największą wartość i najwięcej korzyści niesie udział w zbrojnym dżihadzie. Jak ważny w islamie jest dżihad, niech świadczą słowa posłańca bożego: „Raj znajduje się w cieniu miecza”²⁰.

Dżihad jest drogą do raju. Wiele matek wysłała dzieci, aby ginęły w zamachach terrorystycznych, ponieważ każdy męczennik poprzez własną śmierć zabiera ze sobą siedemdziesięciu dwóch członków swojej rodziny. Tym siedem-

¹⁹ *Hadis Bahariego*, t. 5, ks. 59, nr 599.

²⁰ *Hadis Bahariego*, t. 8, ks. 63.

dziesięciu dwóm członkom rodziny otwiera drzwi raju i jest traktowany przez krewnych jak prawdziwy bohater. W dżihadzie zamachy terrorystyczne nie są uważane za coś złego, wręcz przeciwnie. W dżihadzie nie jest bowiem ważne, w jaki sposób zabijasz niewiernego, chodzi o to, abyś zabił ich jak najwięcej. Dżihad stawia przed każdym muzułmaninem zadanie walki, którą prowadził prorok Mahomet. Każdy muzułmanin wie, jakie dary przygotował Allah dla tych, którzy kroczą drogą boskiej wojny. Gdy prorok Mahomet odniósł zwycięstwo pod Baad, ogłosił, że nastąpił czas walki, a tym samym, że skończył się czas tolerancji i akceptacji niewiernych. Boży posłaniec nigdy nie zniósł tego przesłania i nie zamienił go na inne. Czas wojny trwa więc i musi trwać aż do całkowitego zwycięstwa islamu, które też przepowiadał prorok Mahomet, i które obiecał swoim wiernym Allah.

Nie powinno się mieć złudzeń co do tego, co niesie ze sobą dżihad, z czym jest związany i do czego zobowiązuje. Prorok wzywał w Koranie do rytualnego wypełniania poleceń walki. Sam powiedział, kiedy ma się zakończyć dżihad. Muzułmanin musi walczyć ze wszystkimi niewiernym tak długo, aż wszyscy ludzie na świecie wyznają, że nie ma Boga prócz Allaha, a Mahomet jest jego prorokiem²¹. Kto tak powie, ocali swoje życie i pieniądze. Koran mówi, że Allah kocha tylko tych, którzy walczą w dżihadzie, nie kocha zaś tych muzułmanów, którzy nie walczą w świętej wojnie. Muzułmanie walczący w dżihadzie będą odnosili zwycięstwo nawet nad tymi wrogami, którzy przewyższają ich liczebnie. To obiecuje Allah pod warunkiem jednak, że będą słuchać jego rozkazów. Dżihadyści mają prawo do przejęcia majątków i dóbr pokonanych. Krwawa zemsta jest w rękach Allaha i jest prawem każdego muzułmanina. Los jeńców, którzy zostaną pochyceni w czasie bitwy, będzie zależał od decyzji przywódców. Mogą zostać niewolnikami lub będą zabici. Koran mówi, że ci wszyscy, którzy odrzucają islam, są najprostszymi ze stworzeń i nie mają prawa, by okazywać im miłosierdzie. Allah rozkazał, by uderzyć mieczem po szyi tych, którzy nie wierzą. Istnieją w islamie odłamy, które w kontekście militarnym uważają dżihad za szósty filar islamu. Wobec tego obowiązek zbrojnej walki z niewiernymi jest odgórnie nałożony na każdego wyznawcę. Politeiści w konfrontacji z dżihadem mają do wyboru: albo przyjąć islam, albo zginąć. Dżihad w krajach islamskich uniemożliwia szerzenie jakiegokolwiek innej religii oprócz islamu. To sprawiło, że w krajach muzułmańskich zostały wyeliminowane próby jakiegokolwiek dialogu międzywyznaniowego. Dżihad zabrania w krajach, w których dominuje islam, by w jakikolwiek sposób podważać nauczanie islamskie, jak również nawracać muzułmanów. Dżihad nie zezwala i odrzuca dialog międzyreligijny. Islam każe prowadzić wojnę, żaden muzułmanin nie jest zwolniony z tego obowiązku. Nie jest to więc wymysł ekstremistów, lecz fundament teologii islamu.

Dżihad nauczany jest w czterech głównych szkołach islamu: szafickiej, hana-fickiej, wahabickiej, malikickiej. Do tych szkół należą prawie wszyscy muzuł-

²¹ Koran, sura 2:105.

manie na świecie²². Dżihad jest nakazem Allaha. Jeżeli muzułmanie podejmą się dżihadu, nikt ani nic nie może ich zwolnić z tego nakazu. Osoby, które nie mogą zbrojnie brać udziału w dżihadzie, ale chcą mieć w nim udział, powinny wspierać go słownie, szerząc propagandę, lub czynnie, prowadząc dywersję, szpiegując i wspierając finansowo walczących. Dżihad ma przynieść pokój na świecie i przynieść, gdy już nie będzie niewiernych, a wszyscy ludzie będą czcili Allaha. Dżihad nakazuje wojnę z niewiernymi tam, gdzie się ich spotka. Pewien mułła (znawca prawa) powiedział, że zgodnie z prawem islamskim kalif jest zobowiązany prowadzić dżihad z tymi, którzy nie przyjmują islamu po tym, jak zostali wezwani do przyjęcia religii Posłańca Bożego²³. Święta wojna służy islamowi, by nie mógł on iść na kompromis ze światopoglądem społeczeństw niewiernych, które istnieją w obecnym świecie, by nie mógł współistnieć w jednym kraju z niewiernymi. Dżihad broni islamu przed niewiernymi i albo islam zwycięży dzięki świętej wojnie, albo zwyciężą niewierni. Ponadto dżihad nie akceptuje i nie toleruje niewiernych, lecz dzięki niemu wśród niewiernych musi zapanować szariat (boskie prawo islamu). Dżihad nie godzi się na połowiczne rozwiązanie – albo władza będzie należała do Allaha, albo muzułmanie poniosą śmierć z ręki niewiernych. Co więcej, prorok nauczał, że tych muzułmanów, którzy nie idą drogą świętej wojny, lecz drogą własnych namiętności, czeka kara piekła.

Sayyid Abul A'la Maududi (1903–1979), założyciel Jamaat-e-Islami – radykalnej pakistańskiej partii politycznej, twierdził, że niewierni nie mają najmniejszych praw, a tym bardziej jest nie do pomyślenia, by sprawowali jakąkolwiek władzę na ziemi, która należy do Allaha, oraz by kierowali się swoją błędną nauką²⁴. Dlatego każdy wierny muzułmanin jest wezwany, by odsunąć takich ludzi od władzy i zmusić ich do przyjęcia islamu. Muszą zrobić wszystko, co jest w ich mocy, by wyeliminować niewiernych, nawet jeśli by to oznaczało obłożenie się materiałem wybuchowym i wysadzenie się w autobusie wraz z obecnymi tam niewiernymi. Imamowie uczą, żeby wspierać tych, którzy prowadzą dżihad i zabijają niewiernych. Islam nie zmienił ani też nie zreformował żadnej z nauk dotyczących dżihadu – co oznacza, że wszędzie ma panować słowo Allaha i jego religia. Przywódca muzułmańskich szyitów Ajatollah Chomeini stwierdził, że prawo muzułmanów przewyższa każde inne prawo na świecie, a skoro przewyższa te prawa, musi być narzucone innym siłą²⁵. Dżihad nakazuje wszystkim zdrowym, dojrzałym i pełnosprawnym mężczyznom przygotować się do świętej wojny i podboju obcych krajów, by prawo szariatatu było przestrzegane w każdej części świata. Ci, którzy poznają i zgłębiają dżihad, będą rozumieli, dlaczego islam musi podbić cały świat. Najwyższy duchowny szyitów skrytykował wszystkich tych, którzy ośmielają się twierdzić, że islam jest religią tolerancji i pokoju i nie zachęca do wojny. Powiedział, że nie mają oni żadnego pojęcia o islamie i dżihadzie. Dodał też, że według dżihadu trzeba zabić wszystkich niewiernych,

²² R. Spencer, *Niepoprawny politycznie przewodnik po islamie i krucjatach*, Wyd. Fronda, 2013, s. 68.

²³ Tamże, s. 271.

²⁴ Tamże, s. 172.

²⁵ Tamże, s. 271.

by oni nie pozabijali nas (muzułmanów). Oznacza to, że muzułmanie nie mogą siedzieć bezczynnie i czekać, aż staną się niewolnikami niewiernych i będą przez nich unicestwieni. Dżihad naucza i rozkazuje: „Zabijajcie niewiernych i uderzajcie mieczem. Wszystko to, co jest dobre, znajduje się w cieniu miecza i jest zasługą miecza, tylko miecz jest kluczem do rajy”. Raj otwiera swoje wrota tylko przed świętymi wojownikami dżihadu. Są setki koranicznych psalmów i hadisów, które nawołują islam do uznania świętości dżihadu i podjęcia drogi świętej wojny. Ajatollah Chomeini pyta, czy to wszystko oznacza, że islam jest religią pokoju i tolerancji i że w islamie nie ma wojny. Dodaje, że gardzi wszystkimi tymi osobami, które ośmielają się mówić, że islam jest religią tolerancji, odradza prowadzenie świętej wojny, i że jednym z najgorszych grzechów jest przestrzeganie praw człowieka²⁶.

Kamal Nawash (przywódca umiarkowanych muzułmanów w USA) przyznał, że ponad 50% wszystkich muzułmanów popiera dżihad, a profesor Bernard Haykel, że w krajach arabskich poparcie dla dżihadu wynosi ponad 90%. Z kolei Dulmran Waheed oznajmił, że 99% wszystkich muzułmanów marzy o jednym i tym samym: by kalifat objął władzę na świecie²⁷. Świat sunnicki bardzo mocno cierpi z powodu upadku kalifatu sułtańskiego. Dżihad jest narzędziem, dzięki któremu musi zostać odbudowany kalifat, ponieważ tylko pod władzą kalifa nie było tylu granic i różnic w świecie arabskim. Muzułmanie oskarżają chrześcijan o to, że nie ma już kalifatu, że są granice oraz różnice w świecie islamu, jak również o to, że muzułmanie są prześladowani i pogardzani. Te wszystkie krzywdy wyrządzone islamowi może naprawić tylko dżihad, odnawiając kalifat i jednocząc świat muzułmanów. Hasan al-Banna stwierdził publicznie, że hańbą jest obalenie kalifatu oraz to, że nie ma już państwa islamskiego i że jest to winą chrześcijan. To właśnie dżihad jest tym świętym narzędziem w rękach islamu, dzięki któremu wszyscy muzułmanie znowu zjednoczą się pod władzą kalifa.

5. Podsumowanie

Najprostszą drogą chwały dla muzułmanina jest droga męczenników, wzięcie udziału w dżihadzie – świętej wojnie islamu. Nie ma tam miejsca na dialog. Według nauki Koranu wszyscy musimy przyjąć islam albo zostaniemy zabici. Jak był prowadzony dżihad? Miarą sukcesu dżihadu była ilość łupów i trupów chrześcijan. A jak święci wojownicy muzułmańscy szerzyli islam? Gwałcili, mordowali i grabili, a w kościołach i klasztorach chrześcijańskich organizowali orgie. Tak właśnie najczęściej wyglądała i nadal wygląda droga mudżahedina – świętego wojownika oraz ghazi (zabójcy niewiernych) w służbie Allaha i jego proroka Mahometa. Chrześcijanie wysyłali misjonarzy, by szerzyli Ewangelię, a muzułmanie oddziały wojsk, by mieczem zaprowadzali świętą religię – islam. Albo islam, albo śmierć – czy jest tu miejsce na dialog?

²⁶ Tamże, s. 172.

²⁷ E.M. Caner, *Islam bez zastony*, s. 80.

Dlaczego nie powinno się prowadzić dialogu z islamem? Po głębszej analizie Koranu oraz wypowiedzi mułłów i imamów sunnickich nabiera się przekonania, że islam jest zły. Wystarczy przyjrzeć się, w jaki sposób powstał islam i kim był prorok Mahomet, co robił i jak traktował ludzi, którzy nie wyznawali Allaha i jak są traktowani chrześcijanie w krajach, gdzie obowiązuje szariat. Co mówi Koran o niewierzących? Sura 9: 29 podaje: „Zwalczajcie tych, którzy nie wierzą w Boga i w dzień ostatni, którzy nie zakazują tego, co zakazał Bóg i jego posłaniec i nie poddają się religii prawdy – spośród tych, którym została dana księga – dopóki oni nie zapłacą daniny własną ręką i nie zostaną upokorzeni”²⁸. Wnioski z tego wersetu koranicznego – według Diane Moczar – są takie, że niewierzących należy zwalczać, aż się poddadzą. Można zadać pytanie, do czego ma doprowadzić taka przemoc? Otóż na tej przemocy ma być ufundowane państwo islamskie wraz z kalifem, które będzie wprowadzało swoje ideały – to jest właśnie dżihad²⁹. Nie jest to wojna obronna i sprawiedliwa, które to pojęcie zakłada rację i obronę, lecz wojna nakazująca napaść, agresję, gwałt i mordowanie. Każdy, kto nie podda się „religii prawdy i pokoju”, czyli każdy wyznawca nie-islam, ma być zwalczany, ma płacić daninę i zostać upokorzony. Należy zwrócić uwagę na to, co jest napisane w Koranie o niewiernych: „Niech wierzący nie biorą sobie za przyjaciół niewiernych spośród wiernych, a kto tak uczyni, nie ma nic wspólnego z Allahem” (sura 3: 28); „Zaprawdę niewierni są dla was wrogiem jawnym” (sura 4: 101); „I nie traćcie ducha w ściganiu tych ludzi” (sura 4: 104); „Zwalczajcie ich, aż nie będzie już buntu i religia w całości będzie należeć do Allaha” (sura 8: 39); „Nie słuchaj więc niewiernych i zwalczaj ich z wielkim zapalem” (sura 25: 52); „Zaprawdę gorsi od zwierząt u Allaha są ci, którzy odrzucili wiarę i nie wierzą” (sura 8: 55); „Oni w to nie uwierzą, dopóki nie zobaczą kary bolesnej” (sura 26: 201)³⁰. Jest wiele innych fragmentów koranicznych, mówiących o prześladowaniu i zabijaniu niewiernych. Jeżeli po analizie tych sur ktoś ośmiela się twierdzić, że islam jest religią miłości, prawdy i pokoju, to w takim razie, co jest prawdą, miłością i pokojem? Według uczonych szkoły wahabickiej islam jest podzielony na dwie części – świat pokoju i świat wojny, a pokój zapanuje wtedy, gdy wszyscy przyjmą islam.

Należałoby też zaznaczyć, że Koran zawiera w sobie sporo sprzeczności, zaprzeczeń i niespójności. Sury powstałe w okresie mekkeńskim mówią o miłości i pokoju, a te z okresu medyńskiego o nienawiści i zabijaniu (są to tzw. sury miecza). Prorok Mahomet zapytany o te nieścisłości powiedział, że nowe objawienie wypiera stare objawienie, w związku z tym u muzułmanów obowiązuje przemoc wobec niewiernych. Już w VII w. w Syrii i Armenii wyznawcy Allaha palili kościoły i mordowali chrześcijan za to, że nie chcieli porzucić wiary w Jezusa Chrystusa³¹.

Również znani współcześni wyznawcy Allaha w swych wypowiedziach ukazują prawdziwe oblicze islamu. Wojna z cywilizacją zachodnią, według Agima

²⁸ Koran, sura 9: 29; zob. J. Bielawski, *Tłumaczenie znaczenia Świętego Koranu*.

²⁹ P. Lisicki, *Fabryka słów*, Lublin 2015, s. 61.

³⁰ Koran; zob. J. Bielawski, *Tłumaczenie znaczenia Świętego Koranu*.

³¹ P. Lisicki, *Dżihad i samozagłada zachodu*, Wyd. Fabryka Słów, 2015, s. 65.

Gasiego (gorliwego muzułmanina), który jest przywódcą mafii albańskiej, ma polegać m.in. na zatopieniu Europy w heroinie. Z kolei Osama bin Laden w 1996 r. stwierdził: „Nie można żywić wątpliwości, że judeochrześcijananie prowadzą zażartą walkę ze światem muzułmańskim, której dotąd nie widziano. Dlatego też muzułmanie muszą stawić wrogowi czoła na wielu polach – wojskowym, ekonomicznym i innych. Podstawowe znaczenie dla nas ma cierpliwość i współpraca w duchu pobożności i wierności wierze oraz podnoszenie świadomości, że po religii najważniejszym obowiązkiem jest odparcie wroga, który wtargnął w naszą religię, w nasz świat”³². Abu Bakar al Bahdadi, kalif Państwa Islamskiego, powiedział: „W walkach wojownikom wolno wszystko”³³. Ponadto sugerował swoim świętym wojownikom męską pedofilię. Jeżeli pod ręką nie mają kobiet, mogą korzystać z młodych chłopców. Jako poparcie swoich słów przytoczył fragment Koranu – surę 54: 76, w której jest mowa o młodych chłopcach usługujących świętym w rajach.

W XX w. tylko w Iraku miało miejsce osiem serii pogromów chrześcijan. Również obecnie każdego dnia chrześcijanie są prześladowani i mordowani przez wyznawców Allaha. Jak wielu pogromów na muzułmanach dokonali chrześcijanie od XX w.? Z tego, co mówią fakty – żadnego. W związku z tym należy przestać mówić o islamie jako o religii pokoju i miłości, a opierając się na faktach dotyczących prześladowań, egzekucji i zamachów dokonywanych przez muzułmanów, nazywać islam religią przemocy, wojny i nienawiści. Ponadto istnieje rażąca różnica pomiędzy tym, jak chrześcijanie traktują wyznawców Allaha w państwach cywilizacji zachodniej, a jak muzułmanie „niewiernych” w państwach, w których obowiązuje szariat. To wszystko sprawia, iż w mojej opinii nie ma wspólnej płaszczyzny do jakiegokolwiek dialogu z islamem.

IS THE DIALOGUE WITH ISLAM POSSIBLE?

SUMMARY

Is there in the contemporary world a possibility of a dialogue with Islam? We have to look closer how Muslims treat Christians and if Muslims want to have a dialogue with Christians.

KEY WORDS: Islam, jihad, dialogue, Koran, religion, Muslims, Allah, Muhammad, Christians, persecutions

³² T.P. Terlikowski, *Kalifat Europa*, Kraków 2016, s. 61.

³³ Tamże, s. 70.